

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 36/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. Z., H. n. P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 1 T 131/06 z 22. júna 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 13. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. Z. o d m i e t a pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2007 doručená sťažnosť Ing. M. Z., H. n. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 131/06 z 22. júna 2007

v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 13. novembra 2007.

Sťažovateľ bol rozsudkom okresnom súdu z 22. júna 2007 odsúdený za trestný čin podľa § 215 ods. 1 písm. a) a b), ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov na trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 5 mesiacov. Vo svojej sťažnosti namieta, že okresný súd na hlavnom pojednávaní 22. júna 2007 nevykonal doplnenie dokazovania podľa uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To 45/07 z 15. mája 2007, ktorým bol zrušený pôvodný rozsudok okresného súdu. Krajský súd jeho odvolanie proti rozsudku zamietol na verejnom zasadnutí 13. novembra 2007, na ktorom konal napriek tomu, že priamo na verejnom zasadnutí podal námietku zaujatosti proti celému senátu. Krajský súd námietku zaujatosti „*nedal prejednať*“ a ďalej pojednával v snahe odsúdiť ho, čím bolo porušené jeho právo na obhajobu a právo na spravodlivý súdny proces. K porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu došlo už v prípravnom konaní, keď mu nebolo umožnené v prítomnosti obhajcu preštudovať vyšetrovací spis a predložiť návrhy na doplnenie vyšetrovania. Na hlavnom pojednávaní bolo dokazovanie vykonávané v rozpore so zákonom, keď predseda senátu okresného súdu neumožnil sťažovateľovi prezrieť si celé zvukovo-obrazové záznamy výpovedí jeho troch maloletých detí, s ktorými nebol oboznámený ani v prípravnom konaní, a tieto záznamy neboli vyhotovené procesne súladným spôsobom, pretože zachytávali len obraz, a nie aj zvuk. Napriek tomu boli v rozsudku vyhodnotené ako dôkazy proti sťažovateľovi. Okresný súd a krajský súd neakceptovali návrhy sťažovateľa a jeho obhajcu na doplnenie dokazovania, ktoré by preukázali jeho nevinu.

Týmto postupom malo byť porušené právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, a preto žiada, aby ústavný súd zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 131/06 z 22. júna 2007, uznesenie krajského súdu z 13. novembra 2007 a vec vrátil na nové prerokovanie okresnému súdu, ktorému by mal ústavný súd prikázať prepustiť ho z výkonu trestu odňatia slobody.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytnutie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodoval krajský súd, a preto nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie časti sťažnosti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu.

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá sa týka konania a rozhodnutia krajského súdu, ústavný na predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľ má možnosť

domáhať sa ochrany svojich práv, porušenie ktorých namieta, podaním dovolania podľa § 368 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), o ktorom rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 377 Trestného poriadku).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c), e) a g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Sťažovateľ namieta také vady konania, ktoré podľa odôvodnenia sťažnosti je možné podradiť pod jednotlivé dovolacie dôvody upravené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V sťažnosti uviedol, že bolo porušené jeho právo na obhajobu (neoboznáním so všetkými dôkazmi, nerozhodnutím o námietke zaujatosti), o odvolaní rozhodoval senát krajského súdu, ktorého členovia boli zaujatí, dôkazy, na ktorých sa zakladá jeho odsúdenie, boli vykonané v rozpore so zákonom. Dovolanie je preto možné v prípade sťažovateľa považovať za účinný právny prostriedok, ktorý by mal využiť na ochranu svojich základných práv pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Tým je zároveň vylúčené, aby o namietanom porušení práv, ktoré je založené na rovnakých dôvodoch, rozhodoval ústavný súd.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 269/07, I. ÚS 183/07).

Záverom je potrebné uviesť, že sťažnosť nespĺňa ani zákonom predpísané náležitosti, neobsahuje úplný petit, sťažovateľ nie je zastúpený právnym zástupcom a k sťažnosti

nepriložil namietané rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu. Ústavný súd sa však vzhľadom na nedostatok svojej právomoci na prerokovanie sťažnosti odstránením týchto nedostatkov nezaoberal a sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2008